

somhed at rette dette tilbud til enhver, som må antages at trænge hertil. Rådgivning og vejledning skal kunne ydes anonymt og som et åbent tilbud til enhver.

Bistandslovens tilbud om rådgivning og vejledning dækker således også de situationer, hvor der opstår samlivsproblemer, og allerede fra det tidspunkt, hvor problemerne opstår. Rådgivningen kan i øvrigt også benyttes af ugifte samlevende.

Justitsministeriet finder på denne baggrund ikke, at ordningen med parrådgivning bør udvides, således at den også omfatter tilfælde, hvor separation eller skilsmisse ikke er nærliggende.

Justitsministeriet er dog enig med arbejdsgruppen i, at der også bør kunne ydes parrådgivning i de tilfælde, hvor sag om separation eller skilsmisse endnu ikke er indledt, men hvor det synes nærliggende at en sådan sag vil blive udgangen på en alvorlig konflikt mellem parterne. Det forudsættes dog, at den fremtidige ordning udformes således, at sådanne tilbud kun gives, når statsamtet efter grundig oplysning af sagen finder, at der er et særligt behov herfor, jf. i øvrigt om statsamtets tilbud om rådgivning nedenfor under pkt. 4.2.

4.2. Tilbud om rådgivning

I forsøgsordningen var det statsamtet, der i de enkelte sager tog stilling til, om et ægtepar, der var omfattet af ordningen, skulle tilbydes parrådgivning. Statsamtet skulle give tilbud om rådgivning, hvis der var udsigt til, at ægtefællerne gennem en rådgivning kunne bearbejde deres problemer på en sådan måde, at ægteskabet kunne bevares. Tilbud om rådgivning kunne imidlertid også gives, selv om der ikke syntes at være mulighed for, at ægteskabet kunne bevares, hvis der var udsigt til, at rådgivningen kunne løse eller formindske en alvorlig konflikt mellem ægtefællerne.

Justitsministeriet har overvejet, om ordningen i stedet burde udformes således, at der fastsættes et krav for ægtefællerne på at modtage rådgivning, hvis betingelserne herfor med hensyn til sagernes art m.v. i øvrigt er opfyldt.

Det er imidlertid Justitsministeriets opfattelse, at der vil være en række tilfælde, hvor det på forhånd med sikkerhed kan antages, at rådgivningen ikke vil have effekt. Dette vil f.eks. forekomme, hvis ægteparret har brug for en anden form for hjælp end den, som parrådgivningen kan yde, herunder f.eks. psykiatrisk eller psykologisk behandling, eller hvis parrets konflikt er af en sådan karakter, at det må antages, at rådgivning i det omfang, som tilbydes af statsamtet, ikke vil kunne hjælpe parret.

Justitsministeriet finder ligeledes, at det også efter den permanente ordning med parrådgivning må være en forudsætning, at ægtefællerne ikke har valgt familiesagkyndig rådgivning efter myndighedslovens § 27 a. Den familiesagkyndige rådgivning tilbydes af statsamtene ved uenighed om forældremyndighed og samværsret, og formålet er at hjælpe parterne, dvs. forældre og børn, til selv at løse konflikter om disse spørgsmål.

Baggrunden for, at der efter Justitsministeriets opfattelse ikke bør tilbydes parrådgivning i tilfælde, hvor parterne har valgt familiesagkyndig rådgivning, er, at det vil kunne være uheldigt, hvis der samtidigt ydes rådgivning fra flere sider vedrørende de spørgsmål, som har givet anledning til konflikt.

Det forudsættes endvidere, at der ikke kan gives tilbud om rådgivning i tilfælde, hvor ægtefællerne ønsker mægling hos præsten, medmindre denne mægling er afsluttet eller ønsket herom trækkes tilbage.

Det er således hensigten, at også den permanente ordning udformes således, at der må træffes en konkret skønsmæssig afgørelse om, hvorvidt parrådgivning skal tilbydes.

Denne skønsmæssige afgørelse forudsættes ligesom i forsøgsordningen truffet af statsamtene, der bl.a. som følge af erfaringerne med hensyn til behandlingen af ægteskabssager og andre sager, f.eks. om forældremyndighed og samværsret, må anses for velegnede hertil. I øvrigt bemærkes, at statsamtets afslag på parrådgivning vil kunne påklages til Civilretsdirektoratet.

Ligesom i forsøgsordningen må statsamtet overveje, om der skal fremsættes tilbud om parrådgivning, når parret eller en af ægtefællerne udtrykker interesse for det i en sag om bevilling til separation eller skilsmisse eller ansøgning om fri proces til separation eller skilsmisse. Fremsættes der ikke anmodning om rådgivning, skal fremsættelse af tilbud herom overvejes af statsamtet, hvis statsamtet efter de oplysninger, som foreligger i sagen, eller de oplysninger, som fremkommer under vilkårsforhandlingen i statsamtet, antager, at rådgivning vil kunne være relevant.

Hvis der er anlagt retssag om separation eller skilsmisse, vil statsamtet kun blive inddraget, såfremt parterne eller en af dem henvender sig til statsamtet med anmodning om, at ægtefællerne kan modtage rådgivning. Ligeledes vil rådgivning, inden der er taget skridt til en sag om separation eller skilsmisse, forudsætte en henvendelse fra ægtefællerne til statsamtet herom. Statsamtene må herefter ved samtale med parret undersøge, om betingelserne for at give tilbud om rådgivning er opfyldt.